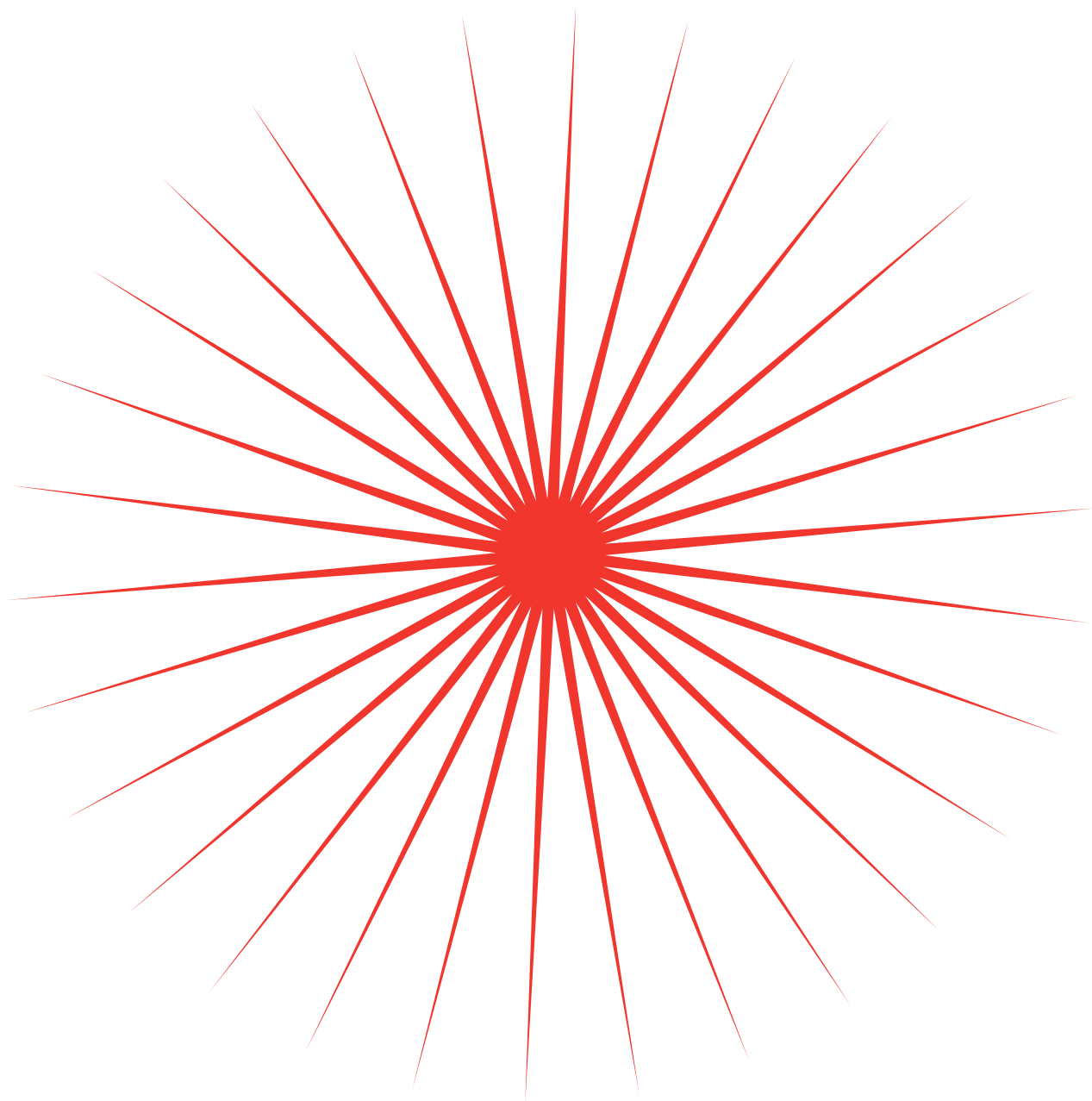
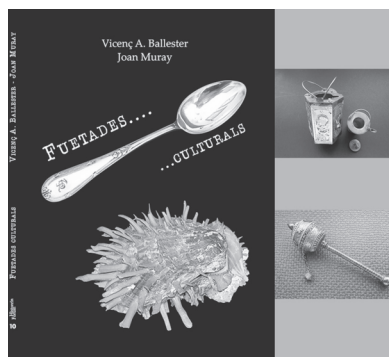

CENT DEL MASNOU

Butlletí Cent del Masnou 3a època núm. 398, juliol-agost 2021

Presentació del llibre

Fuetades... culturals

de Vicenç A. Ballester i Joan Muray.

**Dissabte 17 de juliol a les
7 de la tarda a la sala
d'actes de Gent del Masnou**

**Per a les teves vacances, tot el
que vulguis envasat al buit.**

Del 9 al 29 d'agost Vacances

**Mestres Villà, 101 • 93 555 16 64
El Masnou**

www.canrac.com
botiga virtual

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Construccions

iménez

Obres i reformes en general

607 947 004

Bones vacances

Correu electrònic:

jimenezconstruccions@telefonica.net

**SALA
AUTOMOCIÓ**

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- ELECTRICITAT
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

**Abans de vacances
tingues el teu cotxe a**

punt

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 / 628 90 85 23 • www.salautomocio.com • El Masnou

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray
Esteve Pujol - Lluís Valls - Manel Pérez

Portada: Canícula

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 16 59

Tiratge: 2000 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20

gentdelmas@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'Ajuntament de la Vila.

**Gent del Masnou
restarà tancat
per vacances
durant tot l'agost
Bon Estiu**

Presentació del llibre
Fuetades... culturals
de Vicenç A. Ballester i Joan Muray.

**Dissabte 17 de juliol a les 7
de la tarda a la sala d'actes
de Gent del Masnou**

Editorial PERMETEU-ME QUE EM PRESENTI

El diumenge 30 de maig, es va celebrar l'assemblea anual de Gent del Masnou. Enguany calia renovar quatre càrrecs de la Junta Directiva, entre els quals, els de secretari i president. Les úniques candidatures per renovar aquests càrrecs eren les que proposava la Junta. Un cop feta la votació, l'assemblea va nomenar Enric Badal i Valls com a nou secretari i a mi mateix, Manel Pérez i Colomera, com a nou president.

Soc veí del Masnou des de principi dels anys 70, procedent de Badalona i, per tant, sense haver de renunciar a denominar els nespres com a *micacos*. Ben arrelat a la vila, de seguida em vaig considerar un masnoví més, sobretot un cop vaig ser pare d'un masnoví i una masnovina o masnovina, com vulgueu. Professionalment soc un graduat social jubilat. Molt vinculat a Gent del Masnou, soc soci d'aquesta entitat des de fa quasi 30 anys, cantaire de la Coral Xabec des de 1997 i he estat secretari de la Junta durant els últims tres anys.

Conscient que en Joan Casals ha deixat el llistó altíssim, només puc garantir-vos que m'esforçaré tant com calgui per ser un fidel servidor d'aquesta digna entitat que, tot i ser una associació privada, va néixer, ha estat sempre i seguirà al servei de la ciutadania del Masnou i de la defensa de la llengua i la cultura catalanes. Confio en la col·laboració dels socis i ja compto amb el recolzament incondicional de la Junta Directiva i del president honorari, el Sr. Casals.

A VOLTES AMB ELS INDULTS

Recentment el govern de l'Estat va decretar els indults parcials i limitats a les penes pendents de complir dels nou presos polítics. Aquesta mesura de gràcia intenta rentar la cara d'Espanya davant l'aprovació el dia 21 de juny, per part de l'assemblea parlamentària del Consell d'Europa i amb una aclaparadora majoria, del demolidor informe que ha tombat, una a una, les esmenes del PSOE i PP, que pretenien rebaixar-ne el contingut crític; aquest informe, sense cap dubte, desprestigia l'Estat espanyol, les seves lleis i la seva judicatura. En resum, el Consell d'Europa exigeix la llibertat dels presos, el retorn dels exiliats i la fi de la repressió. Els indults, ben segur, van alleugerir el patiment de les famílies dels presos i presos polítics, però ha estat un acte polític molt allunyat de la solució al conflicte entre l'Estat i la nació catalana, atès que ignora l'exili, els 3.300 encausats i una llarga llista de greuges pendents amb el poble català i els seus legítims representants, que només podrien quedar resolts amb una llei d'amnistia. I, a sobre, pretenen que demanem perdó i donem les gràcies per aquesta mesura de gràcia. Tot plegat, molt frustrant, perquè encara falten molts mesos per a les desitjades sentències del TEDH d'Estrasburg.

L'ESTIU COMENÇA AMB LA FESTA MAJOR DEL MASNOU

Un cop superats els pitjors moments de la pandèmia, gràcies a la vacunació i al civisme de la majoria dels ciutadans, hem gaudit d'una Festa Major de Sant Pere més propera a la normalitat, tot confiant que l'any vinent podrem celebrar-la plenament. Vull desitjar als lectors d'aquest butlletí unes bones i reparadores vacances d'estiu, que us permetin reprendre la vida quotidiana a la tardor, amb noves forces per entomar les dificultats que comportarà la crisi econòmica a la qual ens ha abocat la pandèmia.

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3	SOM Oriol Lugo	16
VIVÈNCIES Pep Parés	5	CRÒNICA... RURAL I PLE D'ANIMAL J. Muray	16
MOLTES GRÀCIES Joan Casals	9	TEATRE CAPITAL Rosa M. Isart	17
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray	10	LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot	17
DESINFORMACIÓ Joan Maresma Duran	12	VEUS Elena Bosch	18
QUIN MÓN VOLEM DEIXAR Joan Camps	13	POESIA DE JOSEP VENDRELL	19
DITES I PERSONATGES (70) Albert Vidal	15	GENT DEL MASNOU INFORMA	22
LA PUNTA DE LA LLENGUA (131) Esteve Pujol	15	CRÒNIQUES D'ULTRAMAR Joan Muray	22

Moment solar

ARA ÉS EL MOMENT DE PRODUIR LA
NOSTRA PRÒPIA ENERGIA ELÈCTRICA

Instal·lacions Segarra SL

Pere Grau, 72, el Masnou 93 555 12 52 · info@germans-segarra.cat · www.germans-segarra.cat

www.materialshoms.cat

Materials per a la construcció i la decoració

Homs

www.materialshoms.cat

Et podem
fer qualsevol
color amb
pintura

**Obert
de 7'30 a 18**

**Dissabte
de 8 a 12**

Joan XXIII, 93 555 81 56 el Masnou (Ronda del Masnou (sobre l'autopista))
Tota mena de materials per a la construcció, decoració, reforma i bricolatge o jardí. Pintura
Av. J.R. Suárez de Llanos, 43. 93 540 37 69 Teià. Totes les novetats a la nostra
botiga. Gran exposició de ceràmica, pedra natural, parquet, sanitaris, cuines, aixetes, mampares i
electrodomèstics

Finques Puig SL

Compravenda - Administració - Ass. jurídica

Mn. J. Verdaguer, 14 el Masnou

Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90

www.finalespuig.net · info@finalespuig.net

El Balandrau i la ceguesa blanca

Cinc dies abans d'escriure aquest article uns amics i jo —els Dillunaires— vam fer el pic del Balandrau (2.585 m). Pujant per la carretera de Tegurà, a la Vall de Camporodó, hi ha una pista forestal en bones condicions que et permet arribar en cotxe fins a força alçada. D'allà comencem l'ascensió fins al Coll dels Tres Pics. Després d'esmorzar-hi, embrenem l'últim tram fins al cim.

Tots havíem vist el recent documental de TV3 sobre la mort de deu persones per aquests indrets el desembre de l'any 2000. La força de les seves imatges i dels testimonis ens va fer reviure aquella tragèdia que ja teníem mig oblidada. D'una manera o altra ens identificàvem amb aquella gent amb qui compartíem l'amor per la muntanya, alhora que maleïem la seva dissort.

El Balandrau no és un cim difícil. L'he fet a peu i fins i tot a cavall amb altres genets. Però aquesta facilitat real en un dia de bon temps pot esdevenir un malson sobretot si és hivern i la climatologia no ajuda. La boira baixa i un aire potent canvien de soca-rel tots els paràmetres. Apareix el torb, una barreja infernal de neu i vent que t'activella el cos i la cara com si fossin agulles. La visibilitat cau en picat, baixa ràpidament la temperatura i el fred penetra per les costures més impensables dels vestits. Normalment la ceguesa et deixa a les fosques. És el que solem pensar els

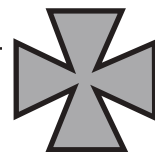
que hi veiem. Però, tanmateix, hi ha moltes definicions per a cada mena de ceguesa, com la ceguesa blanca, dita *white up* o *blizzard* en anglès. He passat moltes hores de ma vida a l'alta muntanya per feina i per plaer i sempre m'ha fet por la boira baixa extrema. Recordo Plateau de Beille, al Pirineu francès, en plena travessia de PIRENA, on vam perdre 32 trineus amb gossos per culpa de la boira. No es veia res, el blanc absolut pertot arreu. Blanca la neu, blanca la boira. Tens els ulls oberts, però és com si estiguessis en un somni glaçat; no saps mai què trepitges ni el perill que corres. Si vas dalt d'un trineu la millor opció és deixar que triïn el camí els mateixos gossos guies, que intueixen el perill millor que nosaltres i tenen tendència a tornar al punt de partida. O quedar-te quiet i protegit, a l'espera d'ajuda. Amb moltes dificultats vam retrobar tots els trineus excepte un, el d'un noi basc molt experimentat en alta muntanya. La recerca va ser intensa fins que la boira es va anar dissipant i albiràrem el color blau d'un sostre de tenda de campanya. Quan l'obrírem trobàrem els dotze gossos arraulits a l'entorn del seu amo. Els cans tenen una temperatura normal d'entre

37,5 i 39 graus, per tant el nostre home estava d'allò més bé, sobretot si hi afegim la *xistorra* que compartia amb els animals i la bota de vi. Una anècdota divertida que podia haver estat tràgica. Des del Balandrau la visió és de 360 graus, una panoràmica imponent que ens tempta a descriure de memòria els pics que ens envolten.

Fem el retorn intentant seguir les passes d'un dels sobrevivents de la tragèdia. Per on deuria baixar exactament? Va cercar refugi en aquella roca? Quin era el salt d'aigua glaçat que no es va atrevir a passar? Era aquí on es va mig protegir esperant l'ajuda? I t'arriba al cor pensar en el seu patiment afegit a l'angoixa de no saber què se n'ha fet, dels teus companys.

Perdem altitud i caminem sobre una intensa estora verda esquitxada de roques plantades que llueixen com escultures de jardí. Claps de flors liles i grogues adornen l'herba mentre seguim el rierol que ens acompanya des de dalt. Un espai bucòlic i entranyable. Un paisatge de conte. Però aquest cop hem tingut una barreja agredolça d'aquest tranquil descens. I ens adonem més que mai de com de diversa, plaent o dura pot ser l'alta muntanya!

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.

De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Juliol 2021 --

1	dijous	Ocata
2	divendres	Riera
3	dissabte	Fàbregas
4	diumenge	Fàbregas
5	dilluns	Dominguez
6	dimarts	Aymar
7	dimecres	Ocata
8	dijous	Riera
9	divendres	Fàbregas
10	dissabte	Viamar
11	diumenge	Viamar
12	dilluns	Aymar
13	dimarts	Ocata
14	dimecres	Riera
15	dijous	Fàbregas
16	divendres	Viamar
17	dissabte	Dominguez
18	diumenge	Dominguez
19	dilluns	Ocata
20	dimarts	Riera
21	dimecres	Fàbregas
22	dijous	Viamar
23	divendres	Dominguez
24	dissabte	Aymar
25	diumenge	Aymar Sant Jaume
26	dilluns	Riera
27	dimarts	Fàbregas
28	dimecres	Viamar

29	dijous	Dominguez
30	divendres	Aymar
31	dissabte	Ocata

-- Agost 2021 --

1	diumenge	Ocata
2	dilluns	Aymar
3	dimarts	Viamar
4	dimecres	Dominguez
5	dijous	Ocata
6	divendres	Aymar
7	dissabte	Fàbregas
8	diumenge	Fàbregas
9	dilluns	Riera
10	dimarts	Ocata
11	dimecres	Viamar
12	dijous	Dominguez
13	divendres	Fàbregas
14	dissabte	Riera
15	diumenge	Riera L'Assumpció
16	dilluns	Dominguez
17	dimarts	Aymar
18	dimecres	Ocata

Horaris de les farmàcies del Masnou

Aymar (Maricel)

Almeria, 14 · 93 555 03 81

Domínguez (Est. Masnou)

Enamorats, 2 · 93 555 59 36

Fàbregas

Navarra, 68 · 93 555 19 79

Ocata

JFKennedy, 5 · 93 555 33 08

Riera (Club nàutic)

J.Llimona, 22 · 93 555 08 55

Viamar

Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03

De dilluns a divendres

9 - 21

8 - 20.30

9 - 13 i 16.30 - 20

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 20.30

Dissabte

9 - 14

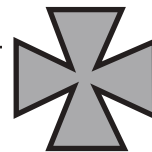
9 - 13.30

9.30 - 13

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 14

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Agost 2021 --

1	diumenge	Ocata
2	dilluns	Aymar
3	dimarts	Viamar
4	dimecres	Dominguez
5	dijous	Ocata
6	divendres	Aymar
7	dissabte	Fàbregas
8	diumenge	Fàbregas
9	dilluns	Riera
10	dimarts	Ocata
11	dimecres	Viamar
12	dijous	Dominguez
13	divendres	Fàbregas
14	dissabte	Riera
15	diumenge	Riera L'Assumpció
16	dilluns	Dominguez
17	dimarts	Aymar
18	dimecres	Ocata
19	dijous	Riera
20	divendres	Aymar
21	dissabte	Viamar
22	diumenge	Viamar
23	dilluns	Ocata
24	dimarts	Aymar
25	dimecres	Riera
26	dijous	Viamar
27	divendres	Ocata
28	dissabte	Dominguez

29	diumenge	Dominguez
30	dilluns	Ocata
31	dimarts	Riera

La farmàcia Fàbregas farà vacances del 16 al 28 d'agost.

-- Setembre 2021 --

1	dimecres	Fàbregas
2	dijous	Viamar
3	divendres	Dominguez
4	dissabte	Aymar
5	diumenge	Aymar
6	dilluns	Riera
7	dimarts	Fàbregas
8	dimecres	Viamar
9	dijous	Dominguez
10	divendres	Fàbregas
11	dissabte	Ocata 11 de Setembre
12	diumenge	Ocata
13	dilluns	Fàbregas
14	dimarts	Viamar
15	dimecres	Dominguez
16	dijous	Aymar
17	divendres	Ocata
18	dissabte	Riera

Horaris de les farmàcies del Masnou

Aymar (Maricel)

Almeria, 14 · 93 555 03 81

Domínguez (Est. Masnou)

Enamorats, 2 · 93 555 59 36

Fàbregas

Navarra, 68 · 93 555 19 79

Ocata

JFKennedy, 5 · 93 555 33 08

Riera (Club nàutic)

J.Llimona, 22 · 93 555 08 55

Viamar

Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03

De dilluns a divendres

9 - 21

8 - 20.30

9 - 13 i 16.30 - 20

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 20.30

Dissabte

9 - 14

9 - 13.30

9.30 - 13

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 14

MOLTES GRÀCIES

Joan Casals i Agustí

Com heu pogut llegir en l'editorial d'aquest butlletí, ja tenim nou president de Gent del Masnou; el nostre consoci i amic Manel Pérez i Colomera, amb una llarga trajectòria com a membre actiu de la Coral Xabec i, darrerament, com a secretari de la Junta Directiva, va acceptar el relleu en la tasca de comanar la nostra associació en l'assemblea de socis celebrada el passat 30 de maig. Felicitats i enhorabona per aquesta decisió que, de ben segur, suposarà un nou impuls en la vitalitat i pervivència de la nostra estimada associació. Moltes gràcies, Manel, i ja saps que pots comptar amb mi incondicionalment.

Han passat 36 anys d'ençà d'aquell 27 de gener de 1985 en què un grapat d'amics procedents de l'escoltisme vam fundar Gent del Masnou amb el ferm propòsit de fer poble i de promoure i defensar la llengua i la cultura del nostre país. Així ho vam fer constar en els estatuts fundacionals i així segueix vigent encara avui, més que mai. Per consens vaig ser escollit president de la primera Junta Directiva, càrrec que he ostentat fins el passat 30 de maig. Han estat molts anys, tal vegada massa anys, durant els quals he procurat ser

En Joan Casals, al centre, en la inauguració d'una exposició l'any 2017

fidel a la raó de ser de Gent del Masnou, amb encerts i desencerts com en tot projecte humà, sempre comptant amb la complicitat i ajut inestimable dels companys de Junta i el suport de molts socis, sense els quals res no hauria estat possible.

Una ràpida llambregada històrica em fa recordar, entre d'altres, els moments vibrants de la inauguració del local social el 26 de febrer de 1989, amb l'esforç que va suposar cobrir les despeses de les obres de condicionament mitjançant aportacions voluntàries, donatius i subvencions a fons perdut, comptant amb el suport i facilitats per part de la Fundació

La Calàndria, propietària del local.

Durant aquests 36 anys, han aparegut i desaparegut seccions i activitats que en determinats moments van vitalitzar l'associació: el grup de teatre 13+1, la secció d'astronomia, la secció ciclista, els cursos de balls de saló, les fires d'art, la fira de Santa Llúcia, les trobades anuals d'intercanvi de plaques de cava, els cursos de teatre per a infants i joves, etc., i altres activitats que encara avui perduren i segueixen vitals en el pols de l'entitat: el butlletí d'edició mensual iniciat l'any 1987 i a prop d'arribar al número 400, la sala d'exposicions amb innombrables mostres ininterrompudes de diferents tipus, el grup de teatre Rauxa a punt de recuperar l'activitat, les sessions setmanals de ioga i gaita escocesa, els "Petits encants", la Coral Xabec amb 26 anys d'història a l'esquena i energia renovada, etc.

Tot això no s'hauria aconseguit sense l'esforç i col·laboració desinteressada de molts socis en tasques de responsabilitat i en tasques aparentment menors i domèstiques que ens han permès seguir amb les portes obertes cada dia, enviar els butlletins o mantenir al dia les instal·lacions.

A tots, sense excepció, moltes gràcies per haver estat al meu costat durant aquests 36 anys, sense esperar res a canvi, amb esperit de servei. I un record molt emotiu als qui, malauradament, ens han deixat, dels quals conservem un record entranyable.

Llarga vida a Gent del Masnou!

D'esquerra a dreta Joan Fàbregas, Joan Puig i Joan Casals el dia de la firma del contracte d'arrendament del local de Gent del Masnou, el 13 d'octubre de 1988

Històries de la vila

Joan Muray

CAN CORBES, Els Colomer-Curell

Mestres d'aixa a les nostres drassanes

Aquest Colomer, mestre d'aixa, vivia i treballava a la drassana que hi havia enfront de la plaça de la Llibertat a la casa que hi havia abans de la que té una tribuna modernista i un Sant Jordi sota seu.

Els deien de Can Corbes, ja que la seva feina bàsica era corbar les fustes que configurarien el casc dels vaixells. De vegades, els motius poden tenir més importància que el mateix cognom, cognom que he sabut per la informació que m'ha donat un besnet seu (1), ja que, als llibres consultats, no hi consta, però sí el motiu, que els autors van confondre amb el cognom del mestre d'aixa.

El matrimoni Colomer-Curell va tenir deu fills; d'una de les filles, Rosario, descendeix el besnet que m'ha informat. Aquesta filla es va casar amb un Oliveras, de Cal Boter, perquè feien botes i tenien la botiga en una part del que fou la «Posada de los Caballeros», junt amb la destil·leria de licors de Can Cisa, enfront de l'estació del Masnou.

Aquest edifici, de començament del segle XVIII, com he dit va hostatjar una de les posades per a diligències que hi havia al Masnou d'abans del

El matrimoni Colomer-Curell

ferrocarril.

Vegem ara com era l'ofici de mestre d'aixa, i especialment la part que es dedicava a corbar les fustes que constituïen les parts del buc.

Que, per cert, deuen haver vist en museus i en cases particulars, descendents de capitans de la nostra marina, uns mitjos bucs penjats a la paret; no són altra cosa que el que als nostres dies són els plànols. En aquells temps els mestres d'aixa, quan els encarregaven un vaixell, construïen aquest mitjos bucs i sobre ells discutien amb l'armador que l'havia encarregat.

I ara vegem quines fustes empraven i la seva procedència. Aquestes fustes, que ells corbaven, eren majoritàriament de pi, roure i avet, que provenien dels boscos del Montseny, Sant Grau,

Caldes de Malavella, Vilobí i Santa Coloma de Farners, que eren conduïts fins a les diferents drassanes, que podien ser del Maresme o de la Selva, en carretes tirades per bous. Altres autors citen que també es duia fusta dels boscos del Mont-negre i les Guilleries.

Els pins eren ja serrats al mateix bosc, així ja baixaven fins a les drassanes a punt, i servien, especialment, per fer el folre exterior del vaixell. En canvi, els roures eren transportats tal com havien estat tallats, segons sol·licitud de les drassanes, ja que així podien adaptar-los millor a les necessitats, i en sortien quilles, ro-des, codastos i quadernes.

Els qui es dedicaven a corbar les fustes ho feien al foc, al costat d'una llarga foguerada, tenint els taulons en posició forçada, cosa que feien per mitjà d'enginyoses combinacions d'anelles i gafes, tot rebent els esquitxos de les varengues xopes. La varenga és la primera peça corba o forçada, formant corbes simètriques, que es posa travessada en sentit perpendicular o de babord a estribord, emmetxada sobre la carena, sobre la quilla per formar la base o peu de la quaderna.

Aquestes instal·lacions, les drassanes, eren senzilles alhora que traslladables, ja que tot el que necessitaven eren les eines i utensilis, com ara: bancs de fuster, forges de ferrer, les pollines dels serradors, grills, argues,

Reconstrucció històrica de Joan R. Casals feta l'any 2014 d'una drassana a la platja del Masnou a mitjans del segle XIX.

Sector del dibuix d'Apel·les Mestres, en què es veu una drassana masnovina.

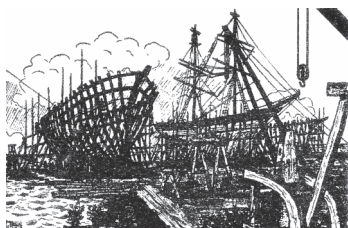
càbries, calderons, etc.

Al Masnou, autors de prestigi dins el món de la marina (2) citen entre els nostres mestres d'aixa Pere Sust (de cal Calafat), Pau Jubany, Joan Carreras i el seu fill Benet, i Colomer (de can Corbes). A aquest darrer, tots li posen com a cognom el de Corbes, quan era en realitat Colomer. Per això us deia al començament de la importància dels motius, ja que per ells i pels descendents sabem que en realitat es deien Colomer.

La nostra vila tenia quatre drassanes, entre elles aquesta, més o menys davant la plaça de la Llibertat. Les altres eren tant a llevant com a ponent d'aquesta.

Per donar la importància que tenia al Masnou la marina de vela, només cal dir que al 1846 posseïa, matriculades més de cent (100) embarcacions de primera classe, dedicades a la carrera d'Amèrica; i més de vint que es dedicaven al cabotatge, cabotatge que ja he comentat en altres escrits i llibres (3).

L'any 1863 hi havia a Catalunya dos-

A dalt construcció d'un vaixell en una drassana. Es poden veure a, primer pla, les fustes corbes per a la nau. A sota fotografia d'una aixa, eina que tant fan servir els qui fan botes com els qui fan vaixells.

cents quatre (204) velers, comandats per capitans fills del Masnou. I el 1876, els vaixells masnovins que navegaven alhora eren uns tres-cents (300). En total, els vaixells construïts a les nostres drassanes foren més de cent vint-i-cinc (125) (4).

D'aquests velers i d'altres construïts en drassanes de la Costa de Llevant, com es deia en aquells temps la nostra costa, en destacaré alguns per la importància que tingueren posteriorment, de vegades no per les seves característiques, que també, sinó per altres afers. Entre els que més despuntaren, tenim:

La «**Catalunya**», del capità Sanjuan, i el «**Frasquito**», del capità Sust, pel naufragi del primer, ocorregut en ple Atlàntic, i socorregut pel segon, ambdós del Masnou, a l'any 1881.

La «**Constància**» pel valerós capità Mirambell, que, després de passar presó i ser condemnat a mort, va aconseguir obrir de nou el comerç marítim amb les joves repúbliques americanes.

La «**Isabelita**», que, quan el comandava el capità Bonaventura Millet «Tetus», va dur, en una singular carrera, els 20 primers bocois de vi a Amèrica. El «**Maria Rosa**», del capità Gaietà Bertran, de ca l'Índia, que va estar un any perdut a les costes del Brasil i pogué tornar amb el consegüent esglai, ja que els donaven per morts.

La «**Rosa y Carmen**», comandat pel capità Joan Maristany «Tara», pel genocidi que feu a l'illa de Rapa Nui el 1862, venent com a esclaus la major part de la població.

La «**Pablo Sensat**», pel rècord que feu en travessar l'Atlàntic Nord en quinze singlades. O sigui quinze dies. El bergantí «**Caupolican**», dels capitans Millet «Fita», per la gesta de travessar dotze vegades anant i dotze vegades tornant, el temible Cap d'Hornos (5), pels forts corrents que hi

ha. S'hi reuneixen tres oceans.

I què millor per explicar com era una d'aquestes drassanes masnovines?, vegeu la reconstrucció històrica del Masnou de la meitat del segle XIX, feta l'any 2014 per Joan R. Casals. En ella podeu veure tot el que he explicat: vaixell a mig construir, piles de taulons per corbar, piles de pals rodons, tenint de fons la primera fila de cases de la Vila, totes de dues plantes, i algunes amb golfes o tinells; i, coronant la Vila, l'església parroquial de Sant Pere, que en aquells temps ja estava acabada.

NOTES

Aquest besnet és Joan Oliveras i Puigvert, de Cal Boter.

Artur Masriera a «Oliendo a breia», i Emerencí Roig a «La marina del vuit-cents»

El llibre més explícit sobre aquest tema és: Clau 1863. En ell comento l'exportació de taronges cap als ports nord-catalans i occitans.

Segons els càlculs que feu Palemó Anglès als seus treballs «La nostra marina».

Aquest cap, al con sud del continent americà, rep el seu nom per una mala traducció castellana, ja que el nom original era Cape Horn (Cap de la Banya) en llengua anglesa, i que ells traduïren com a Cabo de Hornos.

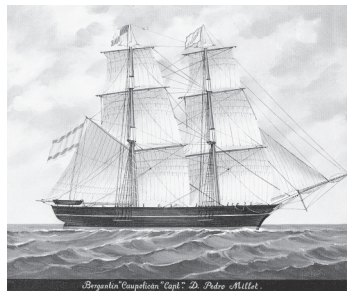
FONS CONSULTATS

Joan Oliveras Puigvert

Arxiu Històric Municipal del Masnou

La Marina del Vuit-cents. D'Emerencí Roig. Editorial Noray, S.A. 1996

Construccions navals de l'ex-província Marítima de Mataró 1816-1875. De Joaquim Llovet. Edició de la Caixa d'Estalvis Laietana. Premi Iluro 1971. Oliendo a breia. Arturo Masriera. Editorial Poliglota. Barcelona 1926.

Bergantí «Caupolican»

Desinformació

Joan Maresma Duran

Ja fa més d'un mes que tenim *CPI da Covid-19*. Aquestes sigles volen dir *Comissão Parlamentar do Inquérito*. Aquest és el nom de tots els processos d'investigació dirigits pel Poder Legislatiu i que tenen com a objectiu esbrinar algunes denúncies d'irregularitats en el sector públic.

Una de les principals funcions del Poder Legislatiu és controlar la feina feta pel Poder Executiu i, en el cas que existeixi alguna sospita d'infracció, aquesta pot ser investigada. La *CPI* només té aquest poder; no pot castigar o denunciar els acusats. Es limita a fer un informe per al Ministeri Públic i aquest sí que pot prendre mesures contra els possibles infractors.

No he entès encara aquesta obsessió d'alguns senadors de la *CPI da Covid-19* amb la *cloroquina*. La *cloroquina* és lluny de ser el pitjor dels pecats d'aquest desgovern. Va ser una aposta equivocada de mitja dotzena de ximplers que constitueixen el gabinet del Malvat Suprem. La *CPI* no va ser instituida per determinar si la *cloroquina* funciona o no contra la Covid. Va ser establert que no i a aquestes alçades ja hauríem d'haver passat aquesta pàgina. La funció de la *CPI* seria –si ho he entès bé– avaluar les accions i omissions d'aquest desgovern presidit per un psicòpata.

Una metgessa –n'hi ha uns quants més– va assegurar que la *cloroquina* funcionava contra la Covid. És xarlata-nisme darrere de diplomes de medicina. Fa poc un periodista va comentar que un amic dels alts cercles del poder tenia uns laboratoris –imagineu-vos can Cusi– que podien fabricar grans quantitats d'aquest remei usat contra la malària. Cada dia em sorprenç amb aquesta campanya de desinformació orquestrada pels dirigents. No sé què és veritat i què no ho és. El resultat és que m'he tornat ben escèptic.

Ens en riem dels nostres avantpassats que creien en el benefici de les sagnies o que prenien opi per a la tos...

Sense casc ni mascareta

Em fa l'efecte que com a societat hem evolucionat ben poc.

He escrit que la *cloroquina* és ben lluny d'haver estat el pitjor dels pecats d'aquest desgovern no perquè la despesa de diners públics per a la seva fabricació hagi estat molt elevada o perquè

hem d'enfrontar el negacionisme tossut del *Palácio do Planalto*, lloc on se suposa que treballa aquest brètol.

La foto del bergant sense màscara enmig dels *Yanomamis* és el retrat perfecte de la seva falta de cura i de respecte vers els brasilers. Arriba a ser

sigui inadmissible veure el cap de la nació insistint a fer propaganda d'un remei ineficax... No, no.

La llista d'accions i omissions del president i de la seva camarilla és molt més greu i és aquí on la *CPI* hauria de centrar els esforços. Ha faltat exemple per part dels dirigents, ha faltat seriositat, ha faltat oxigen a moltes ciutats i han faltat remeis necessaris als hospitals públics. Ha sobrat frivolitat, lleugeresa i incompetència. Ha faltat capteniment, decor i commiseració per als malalts, per als morts –quasi mig milió– i per als seus familiars.

Suposo que la pandèmia ha estat un període difícil a tot el món. Ho segueix sent. Aquí, a Brasil, a més del virus,

obscura quan la comparem amb la foto feta dies abans, amb màscara *PFF2*, a l'Equador.

Malgrat tot, encara hi ha un munt de gent que dona suport a aquest beneit del cabàs... N'hi ha per llogar-hi cadires... En fi, de tot hi ha a la vinya del Senyor...

QUIN MÓN VOLEM DEIXAR?

Joan Camps i Ortiz

Aquesta hauria de ser la pregunta del milió davant el dilema dels valors que tenim a l'abast i les estúpides banalitats que ens distreuen. La fauna humana, sota l'afany insaciabile dels salvapàtries arrimats al poder econòmic i polític que no paren de corrompre els valors de la justícia social, ens estan agrupant en ramats ignorants de l'instint natural inherent en la supervivència de les espècies més salvatges i primàries. Això fa que ens comportem com a depredadors mancats del sentit comú i del raciocini, mostrant totes les psicopaties en les seves variants més autodestructives, on l'enveja, la supremacia, la traïdoria, l'odi, les fòbies i les manies patològiques ens posen a la defensiva amb reaccions agressives i violentes d'uns contra els altres. És aquest el món que volem deixar als nostres descendents?

Ja és evident que el desconcert ètic que està causant l'espúria judicialització de la política és aprofitada per la conxorxa d'excel·lències documentades amb el DNI que ens volen retornar a les essències del nacionalcatolicisme imposant-nos aquella parafernàlia patrioter, carca i casposa del passat. Un brou de cultiu creuat l'any 1939, amb la victòria de la dictadura, i que el Partido Popular (ex-Alianza Popular) ha mantingut fent xup-xup en el clavegueram on atia el foc de la seva particular corrupció aflorada el 1989 durant el primer govern d'Aznar, quan Rosendo Naseiro, primer tresorer, va assumir-ne la responsabilitat sense patir condemna; passant els papers a Álvaro la Puerta, fou finalment Luis Bárcenas qui va rebre la confiança de Rajoy. Així, Bárcenas, vil servidor del seu amo i senyor, des del dia 27 de juny del 2013 s'està podrint a la presó com a digna víctima propiciatòria dels bons serveis prestats al PP, mentre la justícia s'està prenent el seu temps desxifrant els tripijocs inescrutables dels casos Gürtel i Kitchen.

Enmig d'aquest merder, Pablo Casado es troba entre l'espasa i la paret tement

no menjar-se els torrons de Nadal com a president del PP, ja que el gran cuiner Abascal, escindit del PP i emancipat sota les sigles de VOX, s'ha fet amb l'olla del franquisme posant-la a tota pressió amb el beneplàcit d'Ayuso i, de rebot, també d'Arimadas, la talonera que s'havia de menjar el món i que, sense Ribera, ha perdut el nord i es troba desorientada.

El règim del 87 va aguantar el bipartidisme tal com l'havia lligat Franco; passant-se el govern del PP al PSOE i del PSOE al PP, les essències de la dictadura quedaven blindades amb un menú de plat únic: "això són lleties, digues-ne de dretes o d'esquerres; si no t'agraden, les deixes".

Aleshores, qui tallava el bacallà a l'hora d'elegir govern era CiU quan no era el PNV –vull dir *Euzko Alderdi Jeltzalea*, que, traduït al català, és Partit Nacionalista Basc. Amb la noble excusa de garantir la governabilitat, els uns, astuts, posaven peix al cove i els altres, més llests, enfortien les prerrogatives extraordinàries i exclusives del concert basc, i es quedaven sempre amb la part més grossa del pastís.

Tot va anar així fins que el gran Aznar, col·laborador necessari de Bush, secundant la gran mentida de les armes de destrucció massiva i la guerra d'Iraq, aconseguí la majoria absoluta i es va mostrar com el gran salvador patri, quan ja era imminent l'abdicació

del rei emèrit. Ningú millor que Aznar com a regent vitalici del regne podia aspirar a ser president de la república o gran dictador de l'Estat Espanyol. Estratègicament, com a president del govern, només li calia escollir un substitut, com més inepte millor, cosa que va fer entre dos tontos útils: com que Rato semblava el més llest, Aznar es va decantar per Rajoy; refiant-se que la seva ineptitud, asseguraria el seu retorn amb olor de multitud.

A vegades, les armes carregades amb mala munició donen trets per la culata i Aznar, que ho tenia tot pensat, es va equivocar i va ser la causa directa de l'olla de grills en la qual ha esdevingut Espanya: gràcies a ell tenim la judicatura jutjada per presumpte delictes contra els drets humans, el partidisme polític és als jutjats per presumpte corrupció, el rei emèrit ha abdicat i fugit, i ha convertit la monarquia en un en zero a l'esquerra, i el discurs del PP, en veu de Casado i d'Ayuso, l'escriu Abascal molt millor que l'escriuria el propi Aznar.

Ah! Però hi ha dues bones notícies! Ja no cal portar mascareta a l'aire lliure i ja tenim llei l'eutanàsia: si no t'agraden les curses de braus, se't'n foten les revetlles amb alcohol de garrafa, vius en un país on votar és sedició i la llei mordassa s'anomena democràtica, amb el suïcidi legal sempre hi haurà una sortida honorable.

L'ANC i ÒMNium del Masnou
convoca la ciutadania, cada
dimecres a les 8 de la tarda, a la

Plaça de les Dones

fins que sigui alliberat i retornat el Govern
legítim de Catalunya exiliat l'any 2017

Per la Llibertat, t'hi esperem!

La teva presència és la lluita per la seva llibertat

**el 2021 envia paraules de suport a la nostra
gent injustament exiliada**

**LLIBERTAT I
RETORN
D'EXILIATS
POLÍTIQUES**

Marta Rovira i Vergés
Carrer Calàbria, 166 · 08015 Barcelona

Toni Comín i Oliveres,
Clara Pontsatí i Obiols,
Lluís Puig i Gordi,
Carles Puigdemont i Casamajó,
Josep Miquel Arenas-Valtònyc
Avenue de l'Avocat 34
1410 Waterloo - Belgique

**LLIBERTAT I
RETORN
D'EXILIATS
POLÍTIQUES**

Anna Gabriel i Sabaté
Ateneu Rocas. Sta. Llúcia, 1 · 08650 Sallent (Barcelona)

assemblea

FEM SOBIRANIA FISCAL

**JO PAGO A
CATALUNYA**

Adreçada a tothom qui pagui els impostos: IRPF, IVA o Impost de Societats.

- És una acció senzilla, no requereix més temps ni tràmits que els que estàs invertint, ara, pagant a la hisenda espanyola.

- És una acció legal, ja que la llei general tributària contempla aquesta possibilitat.

- Diverses entitats i persones físiques ho venen fent des del 2012 sense problemes legals ni inspeccions.

Trobareu tota la informació al portal web de la campanya "jo pago a Catalunya" de l'Assemblea Nacional de Catalunya

Servei d'atenció telefònica **93 595 46 46**

SOLIDARITAT CONTRA LES AGRESSIONS DE L'ESTAT

Siguem conscients de la necessitat de tenir diners per a poder pagar les multes constants i injustes de l'Estat espanyol als nostres polítics

Associació Catalana dels Drets Civils. Ajuda als familiars de presos i exiliats
ES71 3025 0001 1814 3359 2190

Associació de Foment de la Caixa de Solidaritat. Suport econòmic a persones represaliades, judicis, advocats, multes...
ES31 3025 0001 1814 3361 5996

Dites i personatges populars (70)

Albert Vidal

Per què diem...

CADASCÚ SAP ON LI ESTRENY LA SABATA

La dita fa referència que cada u sap millor que ningú dels seus problemes i dels seus mals.

Es diu que en temps dels cèsars hi havia a Roma un noble patrici que estava casat amb una de les dones més belles de l'època, de nom Papíria, també de la noblesa.

Però un dia, sense cap motiu aparent, l'home decidí divorciar-se de la seva dona i presentà la demanda davant el tribunal que s'encarregava de resoldre aquests conflictes.

Quan els magistrats demanaren al marit les raons que al·legava pel demanar el divorci, no n'aportà cap, tot dient que allò només era cosa seva. La resposta no va satisfer els jutges ja que era obligatori aportar a la petició motius convinçents que justificassin una decisió tan seriosa com aquella. L'home, però, es mantingué

ferm en la seva positura i continuà negant-se a aduir ni argumentar cap raó que l'empenyés a fer aquella delicada sol·licitud.

En aquella època Roma no deixava de ser un poble gran i, com sol passar, l'afer s'estengué ràpidament i fou tema de comentari popular.

Els amics del patrici s'hi interessaren força perquè no entenien que un home de la seva posició i amb una esposa de tan excepcional bellesa volgués trencar els vincles matrimo-

nials. Pensaven que només podia tractar-se d'un assumpte de la màxima gravetat i per això insistiren una i altra vegada que ell manifestés què els passava, a la parella, que fos tan important i difícil de resoldre per haver d'arribar a aquell punt irreversible.

Finalment, cansat ja de tanta molèstia, aprofità una important reunió amb amics i coneguts per posar fi a la broma amb una petita demostració. Així es llevà la seva sabata, la posà ostensiblement sobre la taula i tot seguit digué una cosa així:

—Com podeu veure, aquesta és una sabata de gran qualitat, perfecció, finor i bellesa. Difícilment se'n podria trobar una altra amb més i millor aparença i categoria; però... tot i els seus indubtables mèrits, a mi m'estreny el peu, em fa mal l'ull de poll i no hi camino bé. I només jo sé on m'estreny i ningú no n'ha de fer res. Així, tingueu-ho clar, només un mateix sap on li estreny la sabata.

Després de tan clara exposició, van desaparèixer els rumors, els jutges ho donaren per bo i la frase quedà per a la posteritat.

La punta de la llengua (131)

Esteve Pujol i Pons

Veig que hi ha moltes persones que, per escrit, no pas de paraula, tenen molta dificultat per saber si cal escriure TAN o bé TANT. En el català que parlem per aquests verals no pronunciem mai la T final de TANT.

Comprenc que la solució no és pas fàcil amb una resposta acadèmica: cal escriure TAN quan aquest mot marca adjectius o adverbis o locucions adverbials, mentre que cal escriure TANT a la resta de casos.

Tot i que podré rebre qualificacions negatives de part d'alguns lectors d'aquesta secció —me'n faig càrrec—, les accepto en benefici de la claredat pedagògica, vull dir pràctica.

En gramàtica no és acceptable dir: mireu què fa aquesta altra llengua i apliqueu-ho a la pròpia. Cada llengua ha de proveir-se a bastament de les seves pròpies regles, ho sé pla bé, ho sé.

Havent confessat aquest principi bàsic, goso donar-vos

aquest consell basat en la lingüística comparada:

Quan en castellà es diu i s'escriu TAN, feu-ho també en català. Quan en castellà es diu o s'escriu TANTO, feu servir TANT en català.

Ja que coneixem tots dos idiomes (no tothom ho pot pas dir!), aprofitem-nos-en.

Exemples: *Era un chico TAN alto...* Era un noi TAN alt...; *Llegó TAN rápidamente...* Va arribar TAN ràpidament (tan de pressa)...; *Se lo miraba TANTO...* Se'l mirava TANT...; *TANTO Juan como Pedro...* TANT en Joan com en Pere...; *Lo tenía TAN lejos y lo echaba TANTO en falta...* El tenia TAN lluny i el trobava TANT a faltar...; *El viento era TAN frío...* El vent era TAN fred...; *Hacia TANTO frío...* Feia TANT fred (o TANT de fred)...

És clar que amb TANTA, TANTS, TANTES no hi tenim pas cap dubte perquè... ja sentim com cal escriure-ho!

Som

Com ho podem fer perquè siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes...

Dr. Oriol Lugo

Psicòleg & Coach Executiu i Personal. Expert en Teràpies Neurocientífiques

www.owlpsicologia.com

CUIDA LA TEVA BOMBOLLA

Quan parlem de la bombolla, ens referim al conjunt de persones especials en la teva vida. Són persones que t'omplen i et fan feliç. Són la gent amb la qual pots donar i rebre sense cap mena de límit.

Per exemple, dins de la teva bombolla especial podríem trobar-hi els teus fills i filles, germans i germanes, cosins i cosines, amics i amigues, parella...

Tu ja assumeixes de manera natural que pot haver-hi cert desequilibri entre el fet de donar i el fet de rebre. Pot ser que en els alguns casos rebis més i en d'altres que tu aportis més a la relació. També hi ha etapes en què els rols es poden intercanviar.

El que és important és entendre i definir quin és el grau de desequilibri. Per exemple, en el cas dels fills i filles, per molt que donis i ho facis de forma des-

interessada, com a pare o mare sempre hi haurà un punt en què et caldrà rebre ni que sigui una mínima mostra d'amor o gratitud.

O en el cas de la parella, pot ser que de per si es produeixi un desequilibri, però que aquest marge sigui el mínim possible per no caure en "relacions abusives". I si parlem de persones malaltes o amb trastorns, ens hem de fer a la idea que si hem triat cuidar-les és la nostra pròpia elecció, tot i que no hem de perdre de vista que potser elles no poden tornar-nos tot allò que fem (equilibrar la balança), però això no impedeix que no puguem cuidar-nos a nosaltres mateixos o demanar ajuda i deixar-nos cuidar per les altres persones externes.

L'altre element clau és la durada. No és el mateix aguantar molt desequili-

bri de manera puntual, que molta variació durant un llarg període de temps. Posem el cas que un bon amic o amiga està passant per una mala època. És normal que la balança pugui estar descompensada, ja que tu li dones molt més del que estàs rebent d'aquesta persona. Però què passa si aquesta mala ratxa es converteix en anys? Probablement no voldràs, ni podràs mantenir aquest desequilibri. Així que és fonamental poder tenir molt clar qui forma o formarà part de la teva bombolla. Has de tenir present que és una elecció i mai una obligació. Si es converteix en una obligació és perquè estem entrant en una dinàmica de "deute emocional".

**Qui forma part de la teva bombolla?
Qui hi vols incloure?**

Crònica... rural, i ple d'animal

Joan Muray

Com cada any, un mes de primavera i un altre de tardor, els passo en terres de més enllà de la nostra frontera i, si altres anys no n'he fet cap comentari, enguany ho vull fer, però no us vull cansar amb els ets i uts que em trobo sobre la incomprensió entorn del fet català, ja que no cal ni fer-ne esment, incomprensió a tots nivells, ja que pot anar des d'un simple pagès o pastor fins a gent d'estudis superiors, fets aquí en universitats europees o americanes. Com deia una tia meva: tres pets, quatre ralets.

Viure en un ambient rural, en una població que no arriba a cinquanta habitants, té avantatges, i més en temps de pandèmia, ja que, si exceptuem alguns moments que fas tertúlia amb els altres vilatans, pràcticament pots anar sense

la mascareta dels c....

Allà es compleix aquella dita actual d'anar a desconnectar, allà s'escolta el silenci, si exceptuem el dels habitants de la natura, que, aquests, són un plaer per a l'oïda, a més de ser, per als que habitem el «món civilitzat», molt desconeguts, ja que aquí aquells animalons fa anys i panys que no els veiem ni sentim.

Són tants els habitants de la natura que he vist i escoltat, que segurament me'n descuidaré algun. He vist colobres i escurçons; àligues imperials, voltors, falcons, rossinyols, pardals, estornells, picasques, coloms silvestres, tórtors i algun altre del qual no sé el nom; vaques, guineus, senglars, cabirols, cabres hispàni-

ques i, és clar, ovelles i cabres; a més de gossos i gats, però això ja no ens és estrany; abelles, vespes, papallones com el gran paó nocturn (la més gran d'Europa), el borinot de la mort, etc.; ah, també granotes.

Un ventall animal, en un entorn silenciós, especial per poder gaudir-ne de la visió, deixant de banda els rossinyols, que pràcticament no veus, però sí que gaudeixes del seu bonic cant.

Potser us he avorrit amb tant d'animal, però és tan interessant poder desconnectar del bronzit de cotxes i motos, i dels crits d'altres «animals», així com deixar aparcat el mòbil i ordinador. Per això he volgut compartir-ho amb vosaltres.

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Viure l'estiu

Farem coses i cosetes, ara que arriba l'estiu. Anirem al Festival Grec de Barcelona però també intentarem xafardejar quines lectures de teatre podem fer aquesta canícula, a través del servei de préstec de la biblioteca del Masnou. Aviam, doncs.

Del 7 al 9 de juliol Clara Peya / **Les Impuxibles** fan pujar a escena *FAM*, al Mercat de les Flors: autoestima, diversitat, relacions sexuals, afectives. Grandíssim saber fer escènic. Imprescindible. Música, moviment i paraula.

No puc arrencar-me el cap és la creació híbrida que **Alba Pujol** porta al Grec d'enguany, el 17 i 18 de juliol, a L'Auditori.

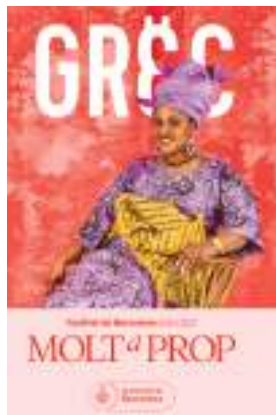
Del 9 a l'11 de juliol la (gran) companyia La Peleona que encapçala la dramaturga **Carla Torres** (Barcelona, 1977) ofereix la sàtira *Kentucky ha muerto* a la Sala Versus Glòries, a tocar del TNC.

El realisme màgic de *La casa de los espíritus*, d'Isabel **Allende**, amb direcció de **Carme Portaceli**, aterra al Teatre Grec el diumenge 18 i el dilluns 19 de juliol; una nova adaptació teatral del mític film amb el mateix nom que va dirigir el danès Bille August l'any 1993.

Del 23 al 25 de juliol, la personalíssima **Angélica Lidell** (Figueres, 1966) presenta, al Teatre Lliure de Montjuïc (Sala Fabià Puigserver), la proposta *Liebes-tod*.

Tot el programa del Grec'2021, el podeu consultar a: <https://www.barcelona.cat/grec/pdf/index.html> #book/.

A la **Biblioteca Joan Coromines del Masnou** (Pujadas Truch, 1) anirem a demanar en préstec algun d'aquests llibres per fer un bon àpat de lectura aquest juliol i/o agost: *Pioneres modernes: dotze autores de l'escena catalana (1876-1938)*, publicada per la tarragonina Arola Editors el febrer de 2020, o bé *Els límits del silenci: la censura del teatre català durant el franquisme*, de Sharon G. Feldman, publicada per Abadia de Montserrat (2016) o *El Molino: un segle d'història* del (gran) Lluís Permanyer (Angle, 2009).

La cuina de l'Antònia

El Cullerot

Pèsols del Maresme amb popets de la costa

Ingredients:

1 kg de popets, 1/2 kg de pèsols del Maresme, 250 g de ceba

Per a la picada:

1 presa de xocolata negra, 25 g d'ametlles i avellanes, 1 branca de julivert, 2 grans d'all, uns brins de safrà, oli d'oliva, sal i pebre.

Netegem els popets i els deixem a part.

En una cassola hi sofregim els popets i la ceba tallada a daus. A banda, preparem una picada amb l'all i julivert. Ho afegim a la cassola a mig fer dels popets —més o menys al cap d'uns 40 minuts. Escaldem els pèsols i en guardem l'aigua. Fem una picada amb la fruita seca, la xocolata, els alls, el safrà i una part d'aigua dels pèsols. Afegim la picada i els pèsols a la cassola i que faci xup-xup uns 5 minuts.

Ho rectifiquem al gust de sal i pebre i sobretot preparem un bon tros de pa per poder deixar el plat ben net i escurat ... i com diuen els francesos "bon appétit"

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Hem tingut Festa Major.

Una Festa Major mesurada, a mida de Covid, però n'hem tinguda.

Dintre dels actes de la festa, la Coral Xabec hi ha participat com ho ha fet sempre. Aquesta vegada, amb un concert a l'aire lliure.

El repertori triat per a aquesta ocasió es va escollir en funció del moment i del lloc on s'havia de cantar.

Com per Sant Jordi, la música s'ha combinat amb tres poemes adients: **Mar**, d'Enric Badal, **Festa Major**, de Joana Raspall, i **Toc de Festa Major**, d'Olga Xirinacs.

La música popular catalana hi ha estat present: **Quan jo tenia quatre anys** i **La sardana de les monges**.

Després, una delicada peça del folklore irlandès, **An irish blessing**, que vam cantar en honor i en memòria de la nostra companya Anna Bonet. El piano i el violí, tocats per Bàrbara Llacay i Enric Badal, en van fer l'acompanyament musical.

Una mica de gospel amb **Oh happy day**, on vam poder vibrar amb la veu solista de la Monik.

Per acabar, l'himne **Al Masnou**, el poema de Josep Pujades Truch, que va musicar Montserrat Llagostera especialment per a la nostra coral i

per a la nostra vila.

De totes aquestes peces, no em puc estar de parlar de la **Sardana de les Monges**. Sardana amb una melodia molt bonica, del mestre Enric Morera, i una lletra molt graciosa escrita per Àngel Guimerà.

Aquesta lletra parla d'unes dones tan cadetes en un monestir que senten, amb gran alegria, una música que les fa bellugar. Que fa que els seus peus sentin un formigueig difícil de contenir. Aquestes monges, grans i aïllades en

el seu cenobi, tenen una abadessa. Una abadessa que mana i fa complir les normes, la regla de la institució. Implícitament, entenem que aquesta regla estipula que no es canta, no es balla, no es riu...

Però aquesta abadessa, tot i ser la qui mana, és una abadessa sensible i es mostra sensible a les notes de la cobla, sensible a la música que la transporta a un altre temps i a un altre lloc. Tant és així, que no renya les monges i les deixa ballar.

Les monges ballen de puntetes, sense fer soroll, conscients d'estar traspasant els límits. La seva sardana només té un espectador, la lluna que s'enfila pel damunt de la tàpia, "i la lluna els hi diu, bondadosa, balleu, balleu!".

És una lletra tan innocent, tan delicada, tan decimonònica que cada vegada que la canto em sembla viure en un altre món.

US RECOMANEM LLEGIR ELS BUTLLETINS DE GDM EN EDICIÓ VIRTUAL

Març 21 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_03_2021.pdf

Abril 21 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_04_2021.pdf

Maig 21 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_05_2021.pdf

Juny 21 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_06_2021.pdf

Juliol 21 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_07_2021.pdf

Poesies de Josep Vendrell

Prou que trobem a faltar Josep Vendrell i Torres; sort que la seva poesia i el seu record entranyable ens acompanyen. El mític personatge d'Otger Kathalon continua preveient des de la llunyania secular la història de Catalunya amb clars i foscos. Seguim-lo amb passió patriòtica.

LA CAMPANA DE SANT HONORAT (1718)

De més enllà de la cúpula,
enmig de boira i de llum
amb un tuf de guerra i fum,
Otger sent com l'avenir
fa repicar una campana
que el reviscola i el mana
a estar a l'aguait i a punt.
Com més forta la va escoltant,
ella va canviant el cant;
el tritlleig es fa ressò...
i del ressò violenta canonada
que ofega qualsevol tro.
"LA CAMPANA ARA ÉS CANÓ!"
Repicava a somatent per alertar tot el poble;
l'enemic l'ha feta boca de foc,
fosa per portar la mort!
No pot... Kathalon ja no pot més!,
l'esdevenidor l'ofega
amb el seu excessiu pes
i el seu cor gemega i plora...
ja no vol saber res més;
la monarquia que ell defensa
s'ha capgirat al revés!
La història que ha de venir
el fa enrabiar i patir!
El Santuari l'ofega,
prefereix la cruenta guerra
que estar en aquell lloc sagrat;
busca la porta debades,
com cec donant-se trompades
per fugir esperitat!
Més no pot... hi està tancat!

LLUÍS COMPANYS I JOVER (1883-1940)

D'entre la boirina una veu li diu:
**"Otger, gira't i vine!,
aclareix ta pobra pensa.
Tornarem a lluitar,
tornarem a sofrir,
tornarem a vèncer!"**
Allí veu, dret i present,
l'espectre vivent
que la visió li mostra;
és el Màrtir President
que a peu nu s'aferra a terra
per morir guanyant la guerra.
El seu hàlit, tot prest, s'allunya
cridant:
"VISCA CATALUNYA!"
Llamps de foc li van al cor,
i així... dóna nova vida
al seu poble, que era mort!

Un esperit obstinat
que a més a més té raó
mai no abandona el combat
per una falsa il·lusió;
ell troba cors per fer-hi el niu,
i el nostre País és i serà
si en nosaltres creix i reviu!

Mes de 40 anys arribant al Masnou

Equip de foc, Òmnium, ANC, Ajuntament, Tabalers, Diables i Geganterers del Masnou

ANC el Masnou

Fotografies de Toni Garcia, Equip de foc i Internet

L'any 1955, Francesc Pujada, vilatà d'Arles de Tec (Vallespir, Catalunya Nord), portat pel seu entusiasme pel massís del Canigó i inspirat pel poema èpic de Jacint Verdaguer (Canigó, 1886) va tenir la iniciativa, juntament amb Esteve Albert i Josep Deloncle, d'encendre els focs de la Nit de Sant Joan al cim d'aquesta muntanya. El 1963, Francesc Pujada i Joan Iglesias, impulsors de les fogueres de Sant Joan a la Catalunya del Nord, inicien el costum de baixar el foc del cim i encendre les fogueres de la Catalunya Nord. Amb el temps, es va repartir la flama per totes les contrades dels Països Catalans. S'iniciava així la tradició de la Flama del Canigó, que entroncava amb la celebració mil·lenària del solstici d'estiu vinculada al foc i al seu significat col·lectiu.

A partir del 1966, la flama va entrar al Principat però no és fins l'any 1980 que la secció juvenil del Centre Excursionista del Masnou, dirigida per Joan Bertran, decideix sumar-se a la iniciativa de portar la Flama del Canigó al Masnou, costum que ha perdurat ininterrompudament fins a l'última edició, la de 2021, el passat mes de juny.

Com totes les coses, ha tingut els seus alts i baixos però el que ens omple de goig és que, cada any, algú o altre hagi portat el foc del Canigó al nostre poble. En un principi, i encara ara, la Flama

La creu de ferro al cim del Canigó envoltada de feixos de llenya portats per excursionistes dies abans del Solstici del dia 23 de juny

arribava a les principals ciutats de Catalunya, on tothom qui volia podia anar a buscar-la. Es feia de diferents maneres: hi havia qui hi anava amb cotxe i la prenia amb una llàntia o fanalet o qui preferia anar-hi, recollir-la i portar-la fins al seu poble corrent, amb bicicleta i amb més o menys vistositat o muntatge. Un cop arribada la Flama al poble, gairebé sempre era motiu de cercaviles o marxes festives i reivindicatives per finir en l'encesa de les fogueres o focs de Sant Joan, que donaven pas a les revetlles. És francament una tradició que ens ha d'omplir d'orgull.

Hem dit que, en un principi, la iniciativa de fer arribar la Flama a la vila va ser de la secció juvenil del Centre Excursionista, però, uns anys més tard, era la Colla de Diables qui prenia el relleu i, amb el

mateix entusiasme i molts més acords amb el cremant element, gaudiren jugant amb la Flama fins que van passar el testimoni l'any 2012 a l'ANC; més tard, l'ANC juntament amb Òmnium ho han organitzat al Masnou fins a hores d'ara. Cal dir que Òmnium Cultural és l'organitzador de la Flama del Canigó a Catalunya i suposem que, ara, coorganitzadors amb la gent de la Catalunya Nord.

La gran novetat, però, al nostre poble mariner els darrers anys és que la Flama que arriba al Masnou ja no es recull a Montserrat, Barcelona o Mataró sinó que, sota la iniciativa, en un començament, d'en Jordi Reguill i altra gent entusiasta, des del 2012 es va a buscar a Coll d'Ares i es porta a marxa atlètica fins al nostre poble del

L'equip de Foc a la matinada del dia 23 amb l'escultura-peveter a Coll d'Ares.

El duet Merenda va amenitzar fantàsticament l'espera de la Flama.

Arribada de la Flama a la Pl. de les Dones

Masnou en un desplegament logístic força estudiat i preparat on també participen gent d'Alella i Teià amb corredors i corredores dels tres pobles. Aquest grup d'atletes, l'anomenem Equips de Foc o Portants de la Flama.

Coll d'Ares és un pas fronterer en una única Catalunya dividida per espanyols i francesos. Coll d'Ares només és frontera pirinenca entre les valls del Ter i del Tec, dues valls de la mateixa terra. És per aquesta raó que la Flama continua i continuarà enfrontant reptes, impediments, lluites i adversitats perquè, com

diu Verdaguer:

*Lo que un segle bastí, l'altre ho aterra,
més resta sempre el monument de Déu;
i la tempesta, el torb, l'odi i la guerra
al Canigó no el tiraran a terra,
no esbrancaran l'altívol Pirineu.*

Com ja és costum, aquest any també s'ha portat la Flama fins a la plaça de les Dones gràcies als braços i cames d'atletes que, fidels a la cita, van arribar a quarts de nou al Masnou i, després d'una petita cercavila i una magnífica actuació del grup de música Marenda, Tabalers, Diablers i Geganters, es donà

Un cop arribada la flama el saber fer dels tabalers va satisfer l'assistència

Com a punt culminant l'espectacular encesa del foc de Sant Joan, en miniatura, que deixà bocabadada tota la concurrència.

la benvinguda, es llegí el manifest i s'encengué el foc d'homenatge. S'hi deixà una llàntia encesa amb la intenció que hi restés tot el vespre per a qui volgués prendre-la i mantenir la Flama d'aquesta nit tan especial, però els de sempre la van apagar, tot i que el que no podran apagar mai és el sentiment i desig de llibertat d'una gent, d'una terra.

**Visca la Flama del Canigó, visca els
Països Catalans,
Independència i Llibertat!**

República Argentina, 15, el Masnou
93 540 40 12

www.rclemente.net

rclemente@rclemente.net

Exposicions

Fins el 31/7: En Tara (pirata i negrer) a través del còmic. Dibuixos de Masiques, Fusimanya, etc.

VACANCES D'ESTIU

De l'1 al 31 d'agost, el local social romandrà tancat per vacances.

La Junta Directiva us desitja un bon estiu a tots!

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

"Autoritzo Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat".

QUOTA ANUAL DE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Durant l'actual mes de juliol, es procedirà al cobrament de la quota anual de soci amb domiciliació bancària.

CURSETS DE GAITA ESCOCESA

Informació a
Gent del Masnou
Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

L'enigma V.D.R.

Si vas en un avió i tens un cotxe al davant i un cavall al darrere, on ets?

Resposta: 8011 9b 2tèllav6o 2nuu nD

Rodes, catalana i Hospitalària

Rodes és l'illa més gran del Dodecanès i la més oriental de l'actual Grècia, al mar Egeu. Es troba a pocs quilòmetres de la costa de Turquia, entre el continent i l'illa de Xipre. La seva ciutat medieval, de la qual us parlaré, fou declarada Patrimoni de la Humanitat.

L'illa de Rodos, coneguda antigament per tenir una de les Set Meravelles del Món, el famós Colós de Rodos, que es diu donava entrada al seu port, posteriorment va tenir una història ben moguda, passant de mans de nacions i cultures.

Nosaltres també intentarem deixar-hi petja, però fou molt escadussera. Els que sí que hi deixaren petja, des de l'Edat Mitjana, foren els cavallers de l'Orde de Sant Joan de Jerusalem, dits també Orde dels Germans Hospitalers, i també de Rodos, que després passarien d'aquesta illa a la de Malta, on romangueren i en prengueren el nom.

Bé, quan jo hi vaig ser, el que em va cridar més l'atenció fou la ciutat vella i el seu castell. La ciutat vella, plena de palaus dels cavallers de l'Orde, és com una mena de barri gòtic barceloní, amb carrers estrets i empedrats, amb patis dels palaus que recorden els dels nostres palaus. Fins i tot, en algun d'ells, per ser de procedència catalana el cavaller que el feu bastir, hi pots veure, o bé a la façana o al pati interior, on arrenquen les escales que menen al pis noble, l'escut de les quatre barres, el senyal dels comtes del Casal de Barcelona, que passejaren per bona part de la Mediterrània. Fou tal l'impacte que em produí que, si m'haguessin tapat els ulls, en destapar-los m'hauria cregut que era un somni i que passejava per la Barcelona gòtica.

El castell des d'on governaven els Grans Mestres de l'Orde, quan arribà el segle vint, i el règim feixista de Mussolini estava a la seva esplendor, feu esmerçar molts diners per restaurar el vell palau. I sí que ho feu, però què voleu que us digui?, en feu allò que en diem una mona de pasqua.

Com la majoria de les illes mediterrànies, després un encant especial que val la pena copsar.

Entrada del castell dels Grans Mestres de l'Orde de St. Joan de Jerusalem

Classes de IOGA a Gent del Masnou

IOGA I MEDITACIÓ PER ADULTS

Cuida't els dimarts de 19.30 a 21.00 h
Imparteix Ivet Compañó, professora de
kundalini ioga

"La pau que cerquem es troba al nostre
interior. Només cal donar-nos el
moment per anar-la a buscar"

més informació Ivet 607747499

IOGA I MINDFULNESS PER NENES I NENS

de 4 a 11 anys

Tots els dijous de 18.15 a 19.15 h

"Jugarem, cantarem mantres, sentint
el cos en el moment present,
compartirem i creixerem com a
éssers humans"

més informació Lluïsa 610456149

*Cal portar estora de ioga, coixí, manta i roba còmoda
Inscripcions a Gent del Masnou. Tardes laborables de 6 a 2/4 de 9. Vocalia Recreativa*

ET CONVIDEM A FER-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Tu hi sortiràs guanyant i la nostra vila també

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

www.gentdelmasnou.cat

gentdelmasnou@gmail.com

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Et proposem de venir a cantar a la **Coral Xabec**;
hi seràs ben rebut. Hi tindràs lloc com a tenor
o com a baix o bé com a soprano o contralt.

**Posa't en contacte amb
Manel Pérez 679 99 95 09**

Qui canta, els seus mals espanta!

Foto Toni Garcia

LA PASTISSERIA FRESCA DE L'ESTIU

david

Venda
Online

pastisser

MMACE02
(Millor Mestre Artesà
Xocolater d'Espanya 02)

Medalla de bronze
MMAPE03
(Millor Mestre Artesà
Pastisser d'Espanya 03)

Mestre Pastisser

93 555 34 75

Navarra, 100 · El Masnou

pastisseria@davidpastisser.com

www.davidpastisser.com

Pastisseria Degustació Granja

Matalí
Des de 1866

Prat de la Riba, 4 · 93 555 04 60
El Masnou

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

Amb tota la garantia
de les pastisseries
del Masnou